

[Ritt Bjerregaard.]

hr. Baunsbak-Jensen, at hun ikke kunne se, at hr. Baunsbak-Jensen handlede politisk. Det, jeg sagde, var, at de udtalelser, hr. Baunsbak-Jensen var kommet med, kun kunne opfattes som politiske, fordi hr. Baunsbak-Jensen blev inddraget i den løbende politiske debat, og man kan jo i virkeligheden sige, at „inddraget“ er en under vurdering, for hr. Baunsbak-Jensen har fuldstændig bestemt den debat, der har været om indoktrinering, ligesom han i dag meget stærkt er blevet involveret i folketingets debat, og jeg ved ikke, hvad ministeren så vil forstå ved en politisk handling

Ministeren var også inde på spørgsmålet om, hvorvidt hun bakkede Baunsbak-Jensen op eller ej. Det har jeg ingen grund til at tvivle på at ministeren gør. Det, jeg understregede, var, at ministeren gjorde det efter hr. Baunsbak-Jensens udtalelser, og at ministeren selv i adskillige interviewer har understreget, at hun ikke på forhånd var orienteret om interviewet, selv om hun selvfølgelig sådan undervejs i det store og hele havde snakket om disse ting.

Jeg skal selvfølgelig ikke kommentere ministerens bemærkninger om, hvad socialdemokratiet mener. Det er der nok ingen særlig grund til.

Så trak ministeren også spørgsmålet frem om de bemærkninger, jeg havde gjort om samarbejdet mellem socialdemokrater og radikale. Undervisningsministeren sagde, at der var grund til her at understrege, at der altid havde været et godt samarbejde med venstre. Det, jeg sagde, var, at den førte politik netop hvilede på et bredt grundlag i det danske folk og i folketinget, og det kan ikke være ministeren ukendt, at folketinget for en stor del har bestået af venstre. Jeg var oven i købet så venlig at give ministeren talen på forhånd, således at hun havde god mulighed for at kontrollere, om hun i virkeligheden sagde noget forkert. Det var altså ingen forglemmelse, tværtimod var det understreget, at det hvilede på folketinget.

Så sagde undervisningsministeren også, at det var marxisternes skyld, at det var fremført i debatten, det havde undervisningsministeren ikke sagt noget om. Nu er det jo sådan, at undervisningsministeren flere gange har understreget, at det, hr. Bauns-

bak-Jensen havde sagt, og det, hun mente, var fuldstændig sammenfaldende, og derfor må jeg citere hr. Baunsbak-Jensen fra det nok så omtalte interview i Berlingske Tiden. Hr. Baunsbak-Jensen siger her, idet han snakker om de marxistiske lærere, at dette tyranni er en medvirkende årsag til, at arbejds glæde og arbejdsorden i folkeskolen visse steder er på vej til at blive afløst af splittethed og forvirring. Et andet sted siges der, at tyranniet fra de indoktrinerende er den medvirkende årsag til, at arbejds glæde og arbejdsorden kan afløses af splittethed og forvirring, og at dette skaber et arbejdsklima, som også er ulykkeligt for børnene. Hvis ikke dette dækker skyldspørgsmålet, kunne jeg godt tænke mig at vide, hvad det dækker. Jeg synes, ministeren er nødt til at overveje, om hun nu vil dække disse bemærkninger, som undervisningsdirektøren er kommet med, eller om hun ikke vil det.

Vedrørende analyseudvalget blot disse bemærkninger, at jeg synes, det er trist, at ministeren ikke netop på baggrund af denne debat føler trang til at få fast grund under fødderne med hensyn til undervisnings materialet, men fortsat vil bygge på det meget vage og meget løse.

Til statsministeren, som i den første del af sit indlæg faktisk formåede at overbevise om venstres fortsatte tilknytning til frisindet, vil jeg sige, at det var rart, men skuffende at høre, at det netop i den sag, vi i dag behandler, har vist sig så lidt. Det er jo faktisk partiet venstre, der har givet hr. Lindholt og hr. Poulsgaard mulighed for at holde de taler, de har holdt i folketinget i dag, ikke kun ved at starte debatten, men også ved det løse og vage grundlag, den hviler på.

Sidst leverede statsministeren et indlæg, som i virkeligheden understregede dette meget løse og vage, idet der fremkom et eksempel på Finn Ejnar Madsens udtalelser i Pædagogik og Marxisme. Hvad ville statsministeren egentlig vise folketinget hermed? At Finn Ejnar Madsen har skrevet noget, som meget få, om nogen, i dette folketing er enige i, viser noget om Finn Ejnar Madsen, men viser det overhovedet andet? Socialdemokratiet har vanskeligt ved at se, at det er en statsministers opgave at bringe den slags tilfældigheder frem i en debat, som har langt alvorligere undertoner, som statsministeren